

Dobrosława Świerczyńska

"Ród ludzi niespokojnych,
szlachetnych, nierzadko
wspaniałych", Zdzisław Piasecki,
"Zeszyty Naukowe WSP Opole",
Filologia Polska XVII, Opole 1980 :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 23/4 (78), 295

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/II/ PIASECKI Zdzisław: Ród ludzi niespokojnych, szlachetnych, nierzadko wspaniałych. "Zeszyty Naukowe WSP Opole". Filologia Polska XVII. Opole 1980, s. 19-30.

Artykuł przynosi materiały biograficzne dotyczące rodziny Stanisława Witkiewicza ze strony ojca i matki, Elwiry z Szemiotów. Przedstawiciele obydwu rodzin, osiadłych od wieków na Żmudzi, zapisali się trwale w polskiej historii i kulturze. Spośród Witkiewiczów najbardziej interesującymi postaciami byli: Ignacy - ojciec Stanisława, uczestnik powstania styczniowego i zesłaniec syberyjski; Jan - stryj autora "Na przełęczy", tajemniczy agent dyplomatyczny caratu w Azji Środkowej; Stanisław - pisarz i malarz, twórca "stylu zakopiańskiego". Ważniejszymi postaciami z rodu Szemiotów byli: Elwira Witkiewiczowa - wzór matki-Polki, kobieta wielkiego umysłu i serca, oraz - zaprzyjaźniony ze Słowackim - Franciszek, uczestnik powstania listopadowego. Artykuł jest fragmentem większej pracy o Stanisławie Witkiewiczu.

BP/78/105

D.Ś.

/II/ PLUTA Janusz: Obraz wojny w międzywojennej prozie Rembeka. "Rocznik Naukowo-Dydaktyczny WSP Kraków" z. 68. Prace Historycznoliterackie VII, Kraków 1978 s. 159-178.

Artykuł dotyczy dwu powieści Stanisława Rembeka: "Nagan" i "W polu". Powstały one w okresie dwudziestolecia międzywojennego i tematycznie są związane z wojną 1920 r. Autor omawia recepcję utworów Rembeka, podkreślając nietrafność diagnoz krytyki międzywojennej. Proponowana interpretacja odsłania nowe walory tej prozy: konstrukcję bohaterów realizującą wzorzec "człowieka rzuconego w świat", refleksyjność, zawirowanie do metafizyki, wyjście poza wąską rozumianą batalistykę. Dążąc do pokazania fenomenologii wojny, odwołuje się pisarz do egzystencjalizmu i chrześcijańskiej "wizji tragicznej" wywiedzionej z Pascala. Prozę Rembeka wpisuje autor w krąg XX-wiecznej refleksji nad kulturą i sensem bytu.

BP/78/106

A.Naw.